

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Táncóra a vakok között*

Forrás: .....

Pesti Hírlap

2. 1923. 11. 4.

Osztályozás

Tárgy

362.41

Hely

Idő

"1923"

Személy

Helyszám

Táncóra a vakok között.

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Csak az képzelheti komor, színtelen és vigasztalan világnak a vakok életét, aki még nem járt közöttük. Ők vidáman, gondtalanul, nevetgélve szaladgálnak üres óráikban az intézet kertjében és folyosóin, hogy a látogató szinte kételkedik, vajon tényleg vakok között van-e. Sok minden csodálatosnak látszó dolgot tudunk róluk, tudjuk, hogy kintinben olvasnak, írnak, egyszerű zenekaruk van. Nem is titódtunk meg, amikor a Hermina-uti intézetből vidám zeneszó és kacagás hallatszott ki, csak akkor lettünk figyelmesek, amikor észrevettük, hogy a zene időnként elhallgat, majd vezényszavakat hallani: „jobblábbal előre, most fordulni!”

Itt táncolnak! Akármilyen ellentét is a tánc meg a teljes sötétség, ami az intézet lakóit állandóan övezi, mégiscsak úgy van, hogy

táncolnak a vakok.

— Az igazgató ur táncóráit tart a tornateremben — adta meg a felvilágosítást egy vak és rögtön oda is vezetett bennünket.

A nagy tornateremben tényleg táncóra folyt, de mennyivel másként, mint a gombamódra szaporodó tangó- és java-műintézetek bármelyikében. Lehetek vagy negyvenen a teremben, de közülök csak az igazgató látott. A zongoránál egy őszhajú, kedves arcú öreg ur ült és csak úgy szálltak ujjai alól a legmodernebb táncmelódiák. Körök körül padokon, székekön ültek a „nézők” meg a pihenő táncosok. Az igazgató, aki éppen egy párnak magyarázta anyagi türelemmel azt a fordulatot, amit már vagy tizszer elhibáztak, készségesen magyarázott nekünk is.

— A táncolás a legnehezebb dolog, amire vak növendékeimet tanítom. Itt nem elegendő megmagyarázni a lépést, mutatni is hiába próbálnám, minden egyes táncmozdulatot 8–10 fázisára bontva kell apródonként feldolgozni s minden egyes növendéknek külön betanítani. De ritka igyekezettel gyakorol mindegyik és most már alig van tánc,

amit ne tudnának, járják a modern táncokat is, a bostont, az one-steppet, sőt a shimmyt is, de egyetlen órán sem engedik el

a kőrmagyart, azt szeretik legjobban.

A táncnak e szórakoztató voltán kívül itt még az az előnye is van, hogy hozzászoktatja az egészséges testmozgáshoz még azokat is, akik a tornát vagy a sőtát mindig elkerülték. Amikor belefogtam a táncitanításba, akkor még a szakértők is lehetlennének tartották, hogy sikerem legyen, most pedig még egy éva sinca, hogy rendszeresen foglalkozom velük és elegendő megnézni, mit tudnak.

Egyet tapsolt, a jószágosan mosolygó János bácsi elkezdett egy jól ismert keringőt játszani. Egymásután álltak fel a párok s oly gyönyörű rendben táncoltak körül a termen, hogy akármelyik táncmester szívesen látná őket az ő rakoncátlanul össze-vissza csavargó táncospárjai helyett. Mennyit megspórolna ezeken a tanítványokon, hiszen nekik még világítás sem kell, most is csak egy szál lámpa ad derengő félmohályt. Nem volt az a lökdösődés, oldalbattás, lábralépés, mint a „látók” táncmulatságain, a keringő folytonos fordulatai közben sem veszítették el tájékozódásukat a teremben.

— Amerikában most vitatkoznak arról — magyarázta az igazgató —, hogy a táncot be kell vezetni mint kötelező tárgyat a vakok intézetébe is. A mi növendékeink már alig várják a táncóráit, pedig csak pusztán kísérletkép kezdtük meg a telen.

Most a kőrmagyar következett. Meghatottan néztük, milyen óvatos pontossággal csinálták végig az andalgó, bokázó, toborzó nehéz figuráit, kipirult arccal figyeltek igazgatójuk szavaira, aki láradhatatlanul dirigálta, igazgatta, javította lépéseiket, magyarázta a testtartást. Nagy tüzzel járták ezt a csodálatosan szép táncot, amelyben benne van az egész magyar lélek, minden szenvedélyével és szelidségével. Látszott rajtuk, hogy nem érdekli őket semmi más, nem bántja őket az elvesztett külvilág, itt megtalálják maguk körül a jószágot és szeretetet, amit kint hiába is keresnének. Itt, ebben a teremben a táncot igazán magáért a tánc kedvéért gyakorolják, itt nem a toalettek ragyogó színei a fontosak, nem a divat szeszélye diktálja a mozdulatokat, hanem a természetes, egészséges érzés s ezért nem tudja meghódítani a vak táncosokat és táncosnőket a magyarságnak olyannyira idegen tangó vagy shimmy, ők igazán tudják élvezni a csárdás és kőrmagyar szépségét és bizony nagyot csalódnának, ha véletlenül látó szemekkel belekerülnének egy mostani táncmulatság tangó-, java- és jazzforgatagába.

— Nagyon nehezen hagyják abba a táncóráit — mondta bucsúzáskor még az igazgató —, s már most tervezgetnek, hogy milyen szép táncmulatságot fognak rendezni, akkor már bemutatják a többi magyar táncot is.

Mi is nehezen váltunk el tőlük és amikor megint kint voltunk a zajos, gondterhes, rohanó emberekkel telt körutakon és láttuk a kívüllágitott tánciskola ablakán keresztül a Jávát járó, csetlő-botló párokat, bizony meg tudtuk érteni a Hermina-uti vak táncosokat.